

Εξώφυλλο

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2020 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #118

ΔΗΜΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: ΕΝΑΣ ΑΔΕΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ο απολογισμός της όχι και τόσο νέας πια, δημοτικής αρχής

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο
Ιωαννίνων, τη βδομάδα που πέρασε

1

Και πάλι στη λίστα τα Γιάννενα

ΣΗΜΕΡΑ, 25/8/2020, δηλώθηκαν 168 επιπλέον κρούσματα. Από τα 145 εγχώρια κρούσματα, τα 11 συνδέονται με πρόσφατο ταξίδι στο εσωτερικό της χώρας.

<https://typos-i.gr/article/kai-pali-sth-lista-ta-giannena>

2

Οι βάσεις στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΗΚΑΝ σήμερα, Παρασκευή πρωί οι βάσεις εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

<https://typos-i.gr/article/oi-baseis-sto-panepisthmio-iwanninwn>

3

Σάββατο: ένα ακόμα κρούσμα στα Γιάννενα

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ Οργανισμός Δημόσιας Υγείας (ΕΟΔΥ) ανακοίνωσε 264 κρούσματα.

Από τα 233 εγχώρια κρούσματα, τα 21 συνδέονται με πρόσφατο ταξίδι στο εσωτερικό της χώρας, ενώ 10 με γνωστή συρροή.

<https://typos-i.gr/article/sabbato-ena-akoma-kroysma-sta-giannena>

4

Με κάτω από 10.000 μόρια στη Φιλοσοφική Ιωαννίνων

ΜΕΓΑΛΕΣ πτώσεις, μικρές ανόδους και σε κάποιες περιπτώσεις, σταθερότητα, παρουσιάζουν οι βάσεις στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Επτά τμήματα σημειώνουν άνοδο και δεκαπέντε πτώσεις, σε απόλυτους αριθμούς..

<https://typos-i.gr/article/me-katw-apo-10000-moria-sth-filosofikh-iwanninwn>

Μαζί με μια συνδρομή, όλα τα podcasts του Τύπου Μπείτε στο Patreon

Αν σας αρέσει ο Τύπος Ιωαννίνων και θέλετε να στηρίξετε την επαγγελματική, ανεξάρτητη δημοσιογραφία σε καιρούς δύσκολους και για επαγγελματίες και για ανεξαρτησίες, μπορείτε να το κάνετε με μια συνδρομή στο typos-i μέσω του Patreon.

Το Patreon είναι μια πλατφόρμα «ενίσχυσης δημιουργών». Μέσω του Patreon, οι συνδρομητές έχουν πρόσβαση σε αποκλειστικό υλικό ή υλικό που το διαβάζουν πριν την κυκλοφορία του ή ακόμα, σε προσφορές για θεάματα κ.λπ.

Μπορείτε να κατεβάσετε την εφαρμογή σε android ή iPhone και να παρακολουθείτε από εκεί, το αποκλειστικό για συνδρομητές-τριες υλικό, να βλέπετε υλικό πριν τη δημοσίευσή του ή και να ενημερώνετε για τις προσφορές για συνδρομητές του Τύπου.

Μέχρι 31 Αυγούστου, όσοι-ες κάνετε μια συνδρομή της επιλογής σας, πατώντας το κουμπί «Patreon», θα πάρετε όλα τα επεισόδια του podcast «Ο Τύπος στο μικρόφωνο». Πρόκειται για 25 εκπομπές, για ισάριθμα θέματα, όλες όσες έχουν γίνει

μέχρι στιγμής από τη συγκεκριμένη σειρά. Μια μικρή επανάληψη για τον τρόπο λειτουργίας του Patreon:

Κάθε μήνα, μέχρι να διακόψετε τη συνδρομή, το Patreon «τραβάει» από το μέσο πληρωμής που δηλώσατε, το ποσό που δηλώσατε (4 ή 10 ευρώ συν 24% ΦΠΑ).

Μπορείτε να διακόψετε όποτε θέλετε τη συνδρομή σας

Κατά την εγγραφή σας, δηλώνετε το μέσο με το οποίο θα πληρώνετε: Κάρτα ή Παγρλ. Στη διαδικασία εγγραφής, ενημερώνετε επίσης για την ημερομηνία στην οποία θα χρεώνεστε.

Για οποιαδήποτε πληροφορία, μπορείτε να μας ρωτήσετε: ioanninontypos@gmail.com

Παρακολουθώντας τη σελίδα του typos-i στο patreon (από το desktop ή την εφαρμογή στο κινητό) θα ειδοποιηθείτε για το υλικό που διατίθεται πρώτα ή και αποκλειστικά στους patrons.

Έτσι και αλλιώς, σας ευχαριστούμε πολύ!

Γίτανα: Ένα ανοιχτό αρχαίο θέατρο

[ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΗ]

Ένα μικρό αρχαίο θέατρο, χτισμένο σε μια βραχώδη πλαγιά, με τον ποταμό Καλαμά να το «αγκαλιάζει», και έξω από τα τείχη της ερειπωμένης πόλης των Γιτάνων η οποία που στην αρχαιότητα αποτέλεσε έδρα του Κοινού των Θεσπρωτών. Ένας τόπος με μεγάλη ιστορία που «σιώπησε» για πολλούς αιώνες και που προσαποθύσε να «επιβιώσει» μέχρι να ξαναβγεί από τη λήθη.

Για πρώτη φορά, το «αθόρυβο» αυτό μικρό θέατρο, που κάποτε είχε χωρητικότητα 4.000 ατόμων, υποδέχτηκε στα εδωλικά του τους σύγχρονους θεατές. Στα εδωλικά όπου κάποτε κάθονταν ο Πausανίας, ο Αλέξανδρος, ο Νικόστρατος κι άλλοι, όλοι τους πολίτες των Γιτάνων. Οι εγχάρακτες επιγραφές ονομάτων που υπάρχουν στα λίθινα αυτά καθίσματα, έρχονται να προσδώσουν στο θέατρο αυτό έναν προσωπικό χαρακτήρα και μια διαφορετική σύνδεση του παρελθόντος με το παρόν.

Το αρχαίο θέατρο Γιτάνων, που ανήκει στην περίφημη «πολιτιστική διαδρομή στα αρχαία θέατρα της Ηπείρου», φιλοξένησε στις 28 Αυγούστου την πρώτη του σύγχρονη εκδήλωση, τα «Μικρά Νυχτερινά Μάγια» που διοργάνωσαν η Περιφερειακή Ένωση Δήμων Ηπείρου, ο Δήμος Φιλιατών και η Εφορεία Αρχαιοτήτων Θεσπρωτίας. Και κάπως έτσι το θέατρο αυτό ξεκινά τα πρώτα βήματά του στον σύγχρονο πολιτισμό, συστήνεται πιο δυναμικά στο κοινό και διεκδικεί τη θέση του στον πολιτιστικό χάρτη, στην ιστορία και κυρίως στη συνείδηση των πολιτών.

Ένα διαφορετικό εγχείρημα με τις δικές του προκλήσεις, το οποίο όμως δεν θα μπορούσε καν να υπάρξει εάν αρχαιολόγοι, αρχιτέκτονες, συντηρητές και εργάτες δεν δούλευαν σκληρά επί χρόνια για την ανάδειξη του αρχαιολογικού χώρου και την αναστήλωση του αρχαίου θεάτρου.

Ο αρχαίος οικισμός των Γιτάνων κατάφερε να γίνει επισκέψιμος μόλις το 2009. Η κατάσταση στην οποία βρισκόταν το αρχαίο θέατρο

Το αρχαίο θέατρο Γιτάνων, που ανήκει στην περίφημη «πολιτιστική διαδρομή στα αρχαία θέατρα της Ηπείρου», φιλοξένησε στις 28 Αυγούστου την πρώτη του σύγχρονη εκδήλωση, τα «Μικρά Νυχτερινά Μάγια»

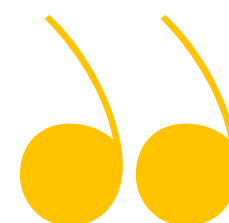
δεν ήταν και η καλύτερη. Το 2015, η Εφορεία Αρχαιοτήτων Θεσπρωτίας ξεκίνησε εργασίες αποκατάστασης (διαβάστε εδώ).

Το μνημείο έχει επτά κερκίδες και χωρίζεται με διάζωμα σε δύο τμήματα. Οι αρχαιολογικές υπηρεσίες αναστήλωσαν τις τρεις κεντρικές κερκίδες στο κάτω κοίλο, με στόχο την προστασία και διάσωση του μνημείου αλλά και τη λειτουργικότητα του θεάτρου. Πέραν της αποκατάστασης των λίθινων εδωλίων, το έργο περιελάμβανε κι άλλες παρεμβάσεις όπως είναι η επέκταση των υφιστάμενων δικτύων κοινής ωφελείας, η εγκατάσταση αντικεραυνικής προστασίας, η βελτίωση της βατότητας της διαδρομής εξόδου από το θέατρο. Η χρηματοδότηση, συνολικού ύψους 1,3 εκατ. ευρώ, προήλθε από το επιχειρησιακό πρόγραμμα «Ηπειρος 2014-2020».

Το έργο έχει ολοκληρωθεί, με την Εφορεία Αρχαιοτήτων να έχει πάρει το «πράσινο φως» από την Περιφέρεια Ηπείρου για την επέκτασή του ως προς το φυσικό αντικείμενο και τον προϋπολογισμό. Συγκεκριμένα θα γίνει μια ακόμη παρέμβαση, με προϋπολογισμό 220.000 ευρώ.

Πρόκειται για τη στερέωση και αποκατάσταση της δυτικής οχύρωσης της αρχαίας πόλης των Γιτάνων, και συγκεκριμένα για τη στερέωση ενός τμήματος του τείχους που υπέρκειται του αρχαίου θεάτρου. Ήδη, η Εφορεία Αρχαιοτήτων Θεσπρωτίας, η οποία έχει πάρει και έγκριση για την επέμβαση από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο (ΚΑΣ) του υπουργείου Πολιτισμού, έχει ξεκινήσει τις διαδικασίες για την πρόσληψη του απαραίτητου προσωπικού.

Στο κομμάτι αυτό της θεσπρωτικής γης, λοιπόν, μια αρχαία πόλη που ερήμωσε μετά την κατάληψή της από τους Ρωμαίους τον 1ο αι. π.Χ., προσπαθεί να βγει στο φως, να αποτινάξει το βαρύ πέπλο της αιώνιας ερήμωσης και να μαγέψει όσους θέλουν να βαδίσουν στα χνάρια του πολιτισμού και της ιστορίας. Και το αρχαίο θέατρο, με τη δυναμική που έχουν τα μνημεία αυτά στον σύγχρονο πολιτισμό, συμβάλλει τα μέγιστα. Η αρχή έγινε...

Ένας άδειος χρόνος

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Πριν από μια τετραετία και κάτι, ο σημερινός δήμαρχος Μωυσής Ελισάφ ίδρυε, μαζί με τότε και σήμερα συνεργάτες του, καθώς και άλλο κόσμο των Ιωαννίνων (γιατρούς, εκδότες, εργαζόμενους, πανεπιστημιακούς), τον Όμιλο Πολιτικού και Κοινωνικού Προβληματισμού.

Το think tank αυτό έκανε μια σειρά εκδηλώσεων, μερικές εκ των οποίων ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρουσες. Ταυτόχρονα, έκανε και αυτό που κάνουν τα think tanks: δημιούργησε τον «πολιτικό χώρο» για μια μελλοντική διεκδίκηση.

Στις 2 Ιουνίου 2019, ο κ. Ελισάφ έγινε δήμαρχος Ιωαννίνων, με διαφορά μόλις 235 ψήφων από το δεύτερο, Θωμά Μπέγκα. Η μεγαλύτερη πολιτική νίκη του κ. Ελισάφ, ήταν ότι η αναφορά στην εκλογή του γινόταν στο συμβολισμό της ίδιας της νίκης και όχι σε αυτή την οριακή διαφορά.

«Ο πρώτος Εβραίος δήμαρχος στην Ελλάδα», ήταν τίτλος που γράφτηκε σε ελληνικά και ξένα ΜΜΕ. Τα Γιάννενα «έπαιζαν» παντού, χάρη στο νέο τους δήμαρχο, από την τελευταία φοιτητική ιστοσελίδα μέχρι τους New York Times. Ο κ. Ελισάφ θα μπορούσε να γίνει ο απόλυτος πολιτικός κυρίαρχος του παιχνιδιού.

Δεν έγινε.

Η προεκλογική εκστρατεία πέρυσι, ήταν αρνητική, δεν διέφερε δηλαδή από τον τρόπο με τον οποίο διεξάγεται η πολιτική στην Ελλάδα, ειδικά την τελευταία δεκαετία. Η σημερινή δημοτική αρχή ήταν ιδιαίτερα επιθετική προς τη, ράθυμη γενικά, προηγούμενη δημοτική αρχή. Για τις περισσότερες παρατάξεις, ο προεκλογικός λόγος χαρακτηρίστηκε από όλα τα... παραδοσιακά ελληνικά στοιχεία, είτε από συνολικές και προσωπικές επιθέσεις επί παντός επιστητού, είτε από μια γενικόλογη «ουδετερότητα» χωρίς ιδιαίτερο πολιτικό περιεχόμενο, είτε από λανθασμένα «επικοινωνιακά κόλπα», είτε από πιέσεις κ.ο.κ. Ειδικά η παράταξη του δημάρχου, δημιούργησε όλες τις προϋποθέσεις ώστε να μην υπάρχουν «γέφυρες» με τις παρατάξεις που θεωρητικά, είχε περισσότερα κοινά σημεία. Στηριζόμενη διακομματικά, από ένα σημαντικό κομμάτι του χώρου του ΠΑΣΟΚ και ένα αντίστοιχο του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και με την αποδοχή από τη ΝΔ σε ηγετικό επίπεδο, η παράταξη του νέου δημάρχου θεωρούσε ότι έχει τον κόσμο στα χέρια της. Δεν τον είχε.

Το πρόβλημα δεν ήταν ούτε ο ελλιπής νόμος Σκουρλέτη, ούτε οι αντιδημοκρατικές

παρεμβάσεις Θεοδωρικάκου. Το *dura lex sed lex* για την εξουσία ισχύει μόνο όταν τη συμφέρει, μην το ξεχνάμε αυτό.

Η νέα δημοτική αρχή που ανέλαβε ευθύνες την 1η Σεπτεμβρίου 2019 ξεκινούσε από μειονεκτική θέση. Ήταν μειοψηφική στο δημοτικό συμβούλιο και βασικά, δεν έδειχνε να έχει εμπειρία και πρόγραμμα άμεσης δράσης. Προτιμούσε να ψέγει την αντιπολίτευση ως «ετερόκλητη», ξεχνώντας ότι η αντιπολίτευση, αξιωματική και ελάσσονα, είναι έτσι και αλλιώς ετερόκλητη και ο ρόλος είναι βασικά ελεγκτικός.

Η αδυναμία της δημοτικής αρχής να χειριστεί βασικά ζητήματα, έβαζε σε δεύτερο πλάνο τη δική της «πολιτική γεωγραφία». Το πρόβλημα δεν ήταν ότι μικρότερες παρατάξεις μπήκανε σε μια δημοτική αρχή, καθώς πουθενά δεν αναγράφεται ότι οι μικρότερες παρατάξεις δεν μπορούν να συμμετέχουν στο πολιτικό παιχνίδι. Ωστόσο, ο κ. Ελισάφ, επαναφέροντας το αρνητικό πολιτικό φορτίο του κ. Γκόντα, ακύρωσε και τις δικές του προ δεκαετίας πολιτικές πράξεις και αγνόησε βασικούς κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού. Και οι τρεις «εταίροι» είναι μακράν πίσω από τις προεκλογικές τους δεσμεύσεις, εκτός ίσως από τον κ. Γκόντα, τον οποίο βασικά ενδιέφερε να επιστρέψει σε μια θέση εξουσίας...

Ένα χρόνο μετά, η πόλη είναι σε αδιέξοδο. Η δημοτική αρχή ή δεν μπορεί να χειριστεί βασικά ζητήματα ή καθυστερεί, όντας θύμα της γραφειοκρατίας, της απειρίας στελεχών αλλά και του ατέλειωτου εγωισμού στελεχών της, που κάποια, επιμένουν να μην συμπεριφέρονται με θεσμικό τρόπο. Μεγάλα έργα καθυστερούν, επιστρέφονται, ακυρώνονται, καθημερινά ζητήματα αντιμετωπίζονται σπασμωδικά, οι εργαζόμενοι στον Δήμο είναι στα όρια «εξέγερσης», οι χειρισμοί στους οργανισμούς και τις επιχειρήσεις του Δήμου δημιουργούν νέους «εχθρούς», ακόμα και ανάμεσα σε «παλιούς φίλους».

Το έργο των led έχει αυτή τη στιγμή δύο (!) αποφάσεις από θεσμικά όργανα του Δήμου, οι οποίες είναι αντίθετες μεταξύ τους. Η ΔΕΥΑΙ κάνει «συγκριτικές έρευνες αγοράς» για τη λυματολάσπη, ενόσω το πρόβλημα μεγεθύνεται. Η κεντρική πλατεία, αποτέλεσμα διεθνούς διαγωνισμού έχει μπει στον «πάγο» και δεν έχουν γίνει ούτε οι «διορθωτικές παρεμβάσεις» που υποσχόταν η νυν δημοτική αρχή, στην πιο λαϊκίστικη προεκλογική στιγμή της.

Η όλη κατάσταση και η αντιπαράθεση μεταξύ δημοτικής αρχής-αντιπολίτευσης είναι τόσο μεγάλη, που δεν αφήνει περιθώρια ακόμα και να κριθεί η ουσία θέσεων της

αξιωματικής αντιπολίτευσης. Όλες σχεδόν οι συζητήσεις έχουν μια και μοναδική διακύμανση έντασης: στο «κόκκινο», με τα επιχειρήματα να χάνονται εν μέσω φωνών, ακόμα και παραλίγο συρράξεων. Η δημοτική αρχή δίνει την εντύπωση ότι το μοναδικό της σχέδιο, είναι οι ιδιωτικοποιήσεις. Τουλάχιστον αυτό δείχνουν οι επιλογές σε βασικές λειτουργίες του Δήμου, με αυστηρά νεοφιλελεύθερες τακτικές, προβληματικές όπου έχουν εφαρμοστεί με το συγκεκριμένο τρόπο.

Ο δήμαρχος αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη για τα προβλήματα, την ίδια στιγμή όμως σπεύδει να ρίξει τις ευθύνες, είτε στην αντιπολίτευση, είτε στο νόμο, είτε αλλού. Με την εύκολη λύση της αρθρογραφίας σε τοπικά και μη, ΜΜΕ, ακυρώνει την ίδια την ανταλλαγή επιχειρημάτων και διαλόγου που έχουν έτσι και αλλιώς πληγεί τελευταία, λόγω των πανδημικών περιορισμών και επιπτώσεων (και) στα όργανα διοίκησης.

Αρκετά στελέχη της δημοτικής αρχής προσπαθούν να διαχειριστούν επικοινωνιακά τη δική τους θέση και να τη διατηρήσουν, προβάλλοντας «προσωπικές παρεμβάσεις» που λυγίζουν συνήθως μέσα σε λίγα 24ωρα, γιατί συνολικό σχέδιο, δεν φαίνεται να υπάρχει.

Ένα χρόνο μετά, η πόλη είναι σε ένα ιδιότυπο αδιέξοδο.

Η πολιτική, σε όλες τις βαθμίδες αντιπαράθεσης και δοκιμασίας των τακτικών και των επιχειρημάτων, έχει ένα «κουσούρι»: επηρεάζεται πολύ από το ρεύμα της εποχής. Οι πιο ικανοί χειριστές της κινούνται με αυτό ή και αντίθετα σε αυτό, διαμορφώνοντας τους όρους του παιχνιδιού προς όφελός τους.

Οι συμβολισμοί του Ιουνίου του 2019 δεν μπορούν να κυβερνήσουν το 2020 και επιπλέον, το αδιαμφισβήτητο προσωπικό εκτόπισμα δεν μπορεί να αναλάβει όλη την πολιτική ευθύνη. Το νέο ερώτημα είναι αν μπορεί να αναλάβει ακόμα και τη συνοχή της ίδιας της παράταξης, από την οποία εξαρτάται και η συνοχή της δημοτικής αρχής.

Τα Γιάννενα, το 2020 παλεύουν με τα ίδια προβλήματα του 2010. Οι διαδοχικοί αυτοδιοικητικοί νόμοι δεν έκαναν «μπτροπολιτικό» τον Δήμο, αντίθετα, του χρέωσαν μεγαλύτερες υποχρεώσεις από αυτές που μπορούσε να αναλάβει. Οι υπηρεσίες είναι στα όρια της αντοχής τους, οι εργαζόμενοι-ες λιγοστεύουν και μεγαλώνουν. Δεν είναι η πρώτη φορά που χάνεται χρόνος δημοτικών θητειών, ούτε η τελευταία. Αλλά τώρα, ο εναπομείνας χρόνος πιέζει πολύ περισσότερο...

30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μουσικός Λόρκα με Βέττα, Ανδρουλιδάκη

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ Κέντρο του Δήμου Ιωαννιτών παρουσιάζει την Κυριακή 30 Αυγούστου και ώρα 21:00, στο Υπαίθριο Θέατρο Ε.Η.Μ., μια μουσική βραδιά με έργα του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα, με τους Καλλιόπη Βέττα, Μανόλη Ανδρουλιδάκη και το κουαρτέτο «L' anima», συνοδεία κοντραμπάσου.

Γενική είσοδος: 8€. Υπενθυμίζεται ότι είναι υποχρεωτική η χρήση μη ιατρικής μάσκας και από τους θεατές και ότι απαγορεύεται να παρακολουθείτε όρθιοι την εκδήλωση.

Εισιτήρια προπωλούνται στα βιβλιοπωλεία Αναγνώστης, Κουμπλομάτης και Χαρτέξ, στο Πνευματικό Κέντρο (11-2 το πρωί) και κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων του Πνευμα-

τικού Κέντρου. Στη συναυλία θα ακουστεί ολόκληρο το έργο «Romancero Gitano» σε μουσική του Μ. Θεοδωράκη (μετάφραση Οδ. Ελύτη), τραγούδια από τον κύκλο «Αχ, έρωτα!» σε μουσική του Χρ. Λεοντή (μετάφραση Λ. Παπαδόπουλου) και δύο τραγούδια σε μουσική του ίδιου του Λόρκα. Ανάμεσα τους, το ομώνυμο έργο «Un árbol llamado Lorca» σε μουσική του Μανόλη Ανδρουλιδάκη και ποίηση του Χιλιανού ποιητή Jaime Svart.

Θα συμπράξει το κουαρτέτο εγχάρδων L' Anima (Στέλλα Τσάνη – βιολί, Μπρουνίλντα Ευγενία Μάλο – βιολί, Franc Paulin Shestani – βιόλα, Λευκή Κολοβού – βιολοντσέλλο) και η Σουέλα Σέχου (κοντραμπάσο).

30-31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

«Χίλιες και μια νύχτες» στο Μουσείο Αργυροτεχνίας

ΜΕ ΕΜΠΝΕΥΣΗ από το γνωστό αραβικό λογοτέχνημα «Χίλιες και μια νύχτες», το Μουσείο Αργυροτεχνίας φιλοξενεί δύο βραδιές για το τέλος του Αυγούστου.

Συγκεκριμένα, την Κυριακή 30 Αυγούστου στις 21:30, η Ανθή Θάνου στην αφήγηση και ο Αλέξανδρος Μακρής στη μουσική παρουσιάζουν την παράσταση «Χίλιες και μία νύχτες... αρχή».

Τη Δευτέρα 31 Αυγούστου στις 20:00, η Μαρία

Μαχαίρα στην αφήγηση και ο Αντώνης Καρασταμάτης στη μουσική και το τραγούδι παρουσιάζουν την παράσταση «Σεβάχ».

Η είσοδος είναι δωρεάν με απαραίτητη την κράτηση θέσης. Περισσότερες πληροφορίες, στο τηλέφωνο 26510 64065 (καθημερινά, εκτός Τρίτης, 10:00-18:00).

Λόγω των ειδικών συνθηκών η δράση θα πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τα προβλεπόμενα μέτρα.

31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΓΚΡΑΦΙΤΙ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΣΦΑΓΕΙΑ

ΘΕΡΙΝΟ σινεμά στα παλιά σφαγεία, στις 21:30 με ελεύθερη είσοδο και υποχρεωτική μάσκα: Αμερικαν Γκράφιτι του Τζωρτζ Λούκας.

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΦΟΥΝΤΟΥΛΗΣ-ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ο ΗΛΙΑΣ Φουντούλης και ο Άγγελος Σπηλιόπουλος εμφανίζονται σε ένα διπλό standup, στο Θυμωμένο Πορτραίτο, στην αυλή, την Τρίτη 1η Σεπτεμβρίου στις 21.00. Είσοδος 10 ευρώ, περιορισμένος αριθμός-40 άτομα. Εισιτήρια, στο Θυμωμένο Πορτραίτο. «Μικρά αστεία, μεγάλα αστεία, αστεία που πιάνεις με την πρώτη, αστεία που τα συναρμολογείς μόνος σου, διδακτικές ιστορίες, παραβολές και αμέτρητα λογοπαίγνια. Η παράσταση κλείνει με μια μάχη έκπληξη» υπόσχονται οι δύο κωμικοί.

2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

«Ο ΜΩΒ ΚΟΥΚΟΣ» ΣΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΠΥΡΣΙΝΕΛΛΑ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ θεάτρου κούκλας «Ο μωβ κούκος» παρουσιάζουν το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων και το εργαστήρι τέχνης και εκπαίδευσης «Ο Βυσσινόκηπος» την Τετάρτη 2 Σεπτεμβρίου, στις 20:00, στον αύλειο χώρο του αρχοντικού Πυρσινέλλα. Η είσοδος είναι ελεύθερη και η χρήση μάσκας για όλους άνω των 3 ετών είναι υποχρεωτική. Τα παιδιά πρέπει να συνοδεύονται από ενήλικες, ενώ απαγορεύονται οι όρθιοι θεατές.

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Nalyssa Green, Sughaspank και Lou is τραγουδούν Κοέν

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ Ίδρυμα Ομίλου Πειραιώς, το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Ιωαννιτών και η Εφορεία Αρχαιοτήτων Ιωαννίνων παρουσιάζουν ένα μουσικό αφιέρωμα στον Λέοναρντ Κοέν και ταυτόχρονα, την καλύτερη φετινή συναυλία στα Πάννενα, την Παρασκευή 4 Σεπτεμβρίου (ώρα 21:00), στον υπαίθριο χώρο του Μουσείου Αργυροτεχνίας. Τρεις νέες τραγουδίστριες ερμηνεύουν τα

τραγούδια του Λέοναρντ Κοέν, με τη συνοδεία τριών εξαιρετικών μουσικών. Η Nalyssa Green, η Sughaspank! και η Lou is τραγουδούν, μαζί με μια εξαιρετική μπάντα: Σεραφείμ Μπέλλος στα τύμπανα, Γιώργος Δελλής στα πλήκτρα, και Άδωνις Γουλιέλμος στην κιθάρα. Η είσοδος είναι δωρεάν. Απαραίτητη η κράτηση θέσης [2651064065, στο Μουσείο Αργυροτεχνίας].

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

«Ο μεγάλος φιλικός γίγαντας» από το ΚΕΘΕΑ

ΤΟ ΚΕΘΕΑ Ήπειρος συνεχίζει τις υπαίθριες προβολές ταινιών μέσα και έξω απ' την πόλη των Ιωαννίνων. Την Παρασκευή 4 Σεπτεμβρίου, στις 20:30, στην κεντρική πλατεία της Ανατολής, θα προβληθεί η ταινία «Ο μεγάλος φιλικός γίγαντας» [2016] του Στίβεν Σπίλμπεργκ. Οι προβολές είναι μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα και η είσοδος είναι ελεύθερη. Κατά τη διάρκεια των προβολών, τηρούνται όλα τα μέτρα υγιεινής και προστασίας κατά της πανδημίας του κορονοϊού, όπως αναφέρεται σε σχετική ανακοίνωση.

ΙΝΓΚΡΙΝΤ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Το κινηματογραφικό είδωλο, το Χόλιγουντ και ο Ροσελίνι

Η Ingrid Bergman δεν ήταν μόνο μία από τις κορυφαίες ηθοποιούς όλων των εποχών και ίσως η μοναδική σταρ που μπορούσε να μεταμορφωθεί σε στιδήποτε, από ερωτική γυναίκα, σωστή φωτιά, μέχρι γλυκός άγγελος ή και ψυχρή γεροντοκόρη, αλλά και μία ανεξάρτητη, ελεύθερη χειραφετημένη γυναίκα, που το απέδειξε και στην πορεία της στον κινηματογράφο και κυρίως στη ζωή της.

Η θρυλική σταρ, που γεννήθηκε και -τι τραγική ειρωνεία- πέθανε σαν σήμερα, στις 29 Αυγούστου, είχε δηλώσει με νόημα σε μία συνέ-

ντευξη, έχοντας μπει στην τελική ευθεία της ζωής της, ότι «αυτό που με ενδιαφέρει είναι να είμαι ελεύθερη». Το πάθος της για μια ελεύθερη ζωή, έφτασε στα άκρα, όταν εγκατέλειψε το Χόλιγουντ, ενώ ήταν στην καλλιτεχνική της ακμή, για να πάει στην Ιταλία, να δουλέψει και να ερωτευθεί με τον Ρομπέρτο Ροσελίνι, αδιαφορώντας για το σκάνδαλο. Όπως είχε εύστοχα πει «διέσχισα τη διαδρομή από αγία σε πόρνη και πίσω πάλι σε αγία, όλα μέσα σε μια ζωή. Μια κουβέντα που συνοψίζει τη πολυκύμαντη ζωή της και τον αντισυμβατικό χαρακτήρα της.

ΣΤΗ ΜΕΚΚΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ... «ΚΑΖΑΜΠΛΑΝΚΑ»

Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν γεννήθηκε στη Στοκχόλμη στις 29 Αυγούστου του 1915, σπούδασε στη Βασιλική Δραματική Σχολή της Σουηδίας και από τα 19 της ξεκίνησε να παίζει στο θέατρο, ενώ γρήγορα μπήκε και στα κινηματογραφικά ευρωπαϊκά πλατό. Οι μοναδικές ερμηνευτικές της ικανότητες αναγνωρίστηκαν πολύ γρήγορα και την έφεραν στη Μέκκα του κινηματογράφου. Ο πρώτος που ανακάλυψε τον υποκριτικό της θησαυρό ήταν ο ιδιοφυής φημισμένος παραγωγός Ντέιβιντ Ο Σέλζνικ, ενώ μεγάλοι σκηνοθέτες, με χαρακτηριστικότερη περίπτωση τον Χίτσκοκ, θεωρούσαν ότι αποτελεί ιδανική πρωταγωνίστρια και εγγύηση επιτυχίας.

Το αστέρι της φώτισε όλο τον πλανήτη, πρωταγωνιστώντας σε θρυλικές ταινίες, μερικές απ' τις οποίες είναι η ασύγκριτη «Καζαμπλάνκα», δίπλα στον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και σε σκηνοθεσία Μάικλ Κέρτιζ, το θρίλερ «Εφιάλτης» του Τζορτζ Κιουκορ, κερδίζοντας και το πρώτο Όσκαρ γυναικείου ρόλου, «Νύχτα Αγωνίας» και «Υπόθεση Νοτόριους» του Χίτσκοκ, ένας διπλός θρίαμβος, ειδικά για το δεύτερο φιλμ στο οποίο είναι πιο ερωτική από ποτέ και συνάμα κάνοντας τον Κάρι Γκραντ να φαίνεται λίγος μπροστά της. Φυσικά υπάρχουν και αξιόλογα φιλμ, όπως «Για Ποιον Χτυπά η Καμπάνα», «Ιωάννα της Λορένης», «Δρ. Τζέκιλ και Μίστερ Χάιντ» και άλλα πολλά έχοντας πάντα δίπλα της πρώτα ονόματα και κερδίζοντας, κατά κράτος, τις εντυπώσεις.

Κι όμως η περιζήτητη Σουηδέζα ηθοποιός θα εγκαταλείψει

τη θριαμβευτική της πορεία, για να ταξιδέψει στην Ιταλία, που τότε έβγαине από τα συντρίμια του πολέμου, προκειμένου να γνωριστεί και να δουλέψει με τον Ρομπέρτο Ροσελίνι. Μια γενναία απόφαση, που κατεδείκνυε τον ανεξάρτητο και αντισυμβατικό χαρακτήρα της, καθώς καλό το Χόλιγουντ, αλλά για έναν πραγματικό καλλιτέχνη απαιτούνται ριψοκίνδυνα άλματα, η αναζήτηση ιδεών και έμπνευσης, αλλά και το πάθος.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Η «ανεπιθύμητη» στις ΗΠΑ Ίνγκριντ Μπέργκμαν θα επιστρέψει στο Χόλιγουντ, που πάνω απ' όλα βάζει τα χρήματα και την επιτυχία, με τιμές βασίλισσας αλλά και με ένα Όσκαρ, για το κλασικό μελόδραμα «Αναστασία», του Άνατολ Λίτβακ. Με την ωριμότητα και το ταλέντο της επιστρέφει και ξαναμπαίνει στον θριαμβευτικό δρόμο της. Θα παίξει σε πολλές ακόμη γνωστές ταινίες, αλλά η προσωπικότητά της θα την φέρει κοντά στον συμπατριώτη της Ίνγκμαρ Μπέργκμαν, με τον οποίο θα συνεργαστούν στη φημισμένη «Φθινοπωρινή Σονάτα».

Το 1982 θα πεθάνει στο Λονδίνο από καρκίνο του μαστού. Θα αφήσει πίσω της ένα ανεξάντλητο έργο, την ανεξίτηλη γοητεία της, τον ελεύθερο πνεύμα της και τέσσερα παιδιά που υπεραγαπούσε.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ/Χάρης Αναγνωστούακης

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΣΕΛΙΝΙ

Είχε προηγηθεί ένα γράμμα της προς τον Ιταλό δημιουργό το 1948, που του έλεγε ότι της άρεσαν πολύ οι ταινίες του «Ρώμη, Ανοχύρωτη Πόλη» και «Paisan» και τον ρωτούσε αν χρειαζόταν μια Σουηδέζα ηθοποιό, ενώ άφηνε και ένα ερωτικό υπονοούμενο λέγοντας ότι από ιταλικά ξέρει μόνο το «ti amo». Ο Ροσελίνι, μην μπορώντας να αντισταθεί στη γοητεία της, εγκαταλείπει την ερωμένη του και διάσημη ηθοποιό της εποχής Άννα Μανιάνι, φημισμένη για τον εκρηκτικό της ερμηνευτικό ταλέντο, γνωστή και ως «λύκαινα», και χωρίς να της πει τίποτα πήρε το αεροπλάνο για τη Νέα Υόρκη. Ο Ροσελίνι θα της προτείνει να παίξει στο περίφημο δράμα «Στρόμπολι», το οποίο θα γυριζόταν στο ηφαίστειο της Σικελίας. Η γνωριμία τους θα εξελιχθεί σε παθιασμένη ερωτική σχέση παρότι η Μπέργκμαν ήταν παντρεμένη και είχε μια κόρη. Έτσι, τον Μάρτιο του 1949 θα βρεθούν στο απομονωμένο νησί Στρόμπολι, κάτω από πρωτόγονες συνθήκες και ειδικά για μια σταιρ του Χόλιγουντ. Μετά από λίγο, η Μπέργκμαν άρχισε να δυσανασχετεί με τον τρόπο ζωής και γυρισμάτων που έμοιαζαν περισσότερο με ντοκιμαντέρ, αλλά έκανε υπομονή. Ο Ροσελίνι θα την κανακέψει, θα καταλάβει τη διαφορά νοοτροπίας και θα φτάσει, αργότερα, στο σημείο να της αγοράσει μια Ferrari από τον οίκο Scaglietti, ειδικά σχεδιασμένη γι' αυτήν.

Την ίδια εποχή, η αμερικανική κοινωνία ένιωθε να έχει προδοθεί από την εικόνα της γοητευτικής και αθώας Σουηδέζας, βγάζοντας χολή, και τα πράγματα έγιναν ακόμη αγριότερα όταν έγινε γνωστό ότι περιμένει το πρώτο της παιδί από τον Ροσελίνι -ένα από τα τρία που έκαναν μαζί. Τελικά, θα χωρίσει το 1950 και θα παντρευτεί τον Ροσελίνι στο Μεξικό. Μετά από επτά πανέμορφα χρόνια η σχέση τους θα φθαρεί και θα χωρίσουν.

Borgen: όταν η φανταστική πολιτική τα καταφέρνει καλύτερα

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Πριν από δέκα χρόνια, τον Σεπτέμβριο του 2010, έκανε πρεμιέρα μια πολιτική σειρά που άφησε εποχή για διάφορους λόγους: το Borgen ήταν η παραγωγή του πρώτου καναλιού της δανικής τηλεόρασης, δημιούργημα του Άνταμ Πράις, ενός από τους πιο σημαντικούς σεναριογράφους της χώρας.

Το Borgen ήταν σημαδιακό γιατί δημιουργούσε ένα νέο στάτους στις ευρωπαϊκές σειρές. Όχι απλά ακριβότερες παραγωγές, αλλά καλύτερα σενάρια και πιο τολμηρές προτάσεις, τέτοιες που ενδεχομένως μόνο οι Σκανδιναβοί μπορούν να κάνουν. Παραμένει σήμερα μια από τις πιο «μοσχοπουλημένες» σειρές, παρά τη δύσκολη γλώσσα. Μια από τις πελάτισσες ήταν, πολύ νωρίς μάλιστα, η EPT, λίγο πριν την κλείσει η κυβέρνηση Σαμαρά το 2013.

Οι πραγματικοί λόγοι ωστόσο, παραμένουν η σύγκριση με την πραγματικότητα. Το Borgen (έτσι ονομάζεται το Κρίστιανμποργκ, το παλάτι που στεγάζει το κοινοβούλιο και το ανώτατο δικαστήριο στην Κοπεγχάγη), είναι η αντίληψη για το τι μπορούσε να καταφέρει μια ελαφρώς «απονευρωμένη» εκδοχή του πολιτικού κέντρου, ως διαχειρίστρια της εξουσίας σε πολύ ιδανικές συνθήκες. Δηλαδή... τηλεοπτικές.

Η Σίντσε Μπαμπέτ Κνούντσεν υποδύθηκε την Μπιργκίτε Νούμποργκ, την αρχηγό ενός κεντρικού κόμματος που βρίσκεται στην εξουσία με τρόπο που αποκλείεται να συμβεί στην πραγματικότητα, ειδικά την εποχή που οι δημοκρατίες θυμίζουν περισσότερο προσωπολαγνικά συστήματα, με ηγέτες της ΕΕ να μετράνε δεκαετίες στους θώκους τους.

Με ένα μάλλον δεξιόστροφο πολιτικό

πρόγραμμα, το οποίο ενσωμάτωνε φιλελεύθερες ευαισθησίες της παλιάς κεντροδεξιάς και ένα κομμάτι των δικαιωματικών κινημάτων της αριστεράς, η σειρά δεν απέφυγε τα κλισέ, έναν υπερβολικό διοικητικό «ευρωπαϊσμό» και μια «κομπή απόσταση» από τον κομμουνισμό (όχι τόσο τον ευρωπαϊκό, όσο το σοβιετικό). Και πάλι όμως, σε αρκετά επεισόδια, η κυβέρνηση συνεργασίας της Μπιργκίτε Νούμποργκ τα κατάφερε πολύ καλύτερα από μια κανονική κρισιακή ευρωπαϊκή κυβέρνηση, όπως πχ η ελληνική.

Ένας άλλος σημαδιακός λόγος, ήταν ότι, ειδικά στην Ελλάδα, η σειρά σχεδόν... αντιγράφηκε, σε μερικά σημεία της, από την πραγματική πολιτική. Αν για παράδειγμα

σας θυμίζει κάτι η σκηνή με τα «άβολα καθίσματα» στη διοίκηση του τηλεοπτικού καναλιού, με μια παλιά ανακοίνωση του «Ποταμιού», πριν αυτό διαχυθεί σχεδόν εξ ολοκλήρου στη ΝΔ, με τον πρόεδρο και τα μέλη του κόμματος να κάθονται σε... πλαστικές μπάλες προκειμένου να «οξυνθεί η out of the box» σκέψη, δεν λαθεύετε. Το Borgen αναπαριστά την πολιτική με τα εργαλεία της, σε μια εκδοχή που όσο περνάνε τα χρόνια χάνεται. Υπάρχουν κανονικοί πολιτικοί και όχι επικοινωνιακά κατασκευάσματα, υπάρχει η έννοια της πολιτικής ευθύνης και η ανάληψή της, υπάρχουν ακόμα και σφαίρες επιρροής, στις οποίες όμως το κεφάλαιο δεν παίζει μπάλα εντελώς μόνο του. Υπάρχουν δικλείδες σύγκρουσης συμφερόντων που γίνονται σεβαστές, υπάρχουν *spin doctors* επαγγελματίες και επίσης επαγγελματίες, δημοσιογράφοι, που κάνουν κανονική, δημοσιογραφική δουλειά, η οποία όσο περνάνε τα χρόνια, οι ίδιες οι μεγάλες επιχειρήσεις ενημέρωσης την εχθρεύονται όλο και περισσότερο.

Η επιτυχία του Borgen είναι ότι, αντιστρέφοντας τη συνηθισμένη διαδρομή, η πραγματικότητα επιχείρησε να μιμηθεί σε μερικά σημεία τη σειρά, ειδικά στην Ελλάδα της τελευταίας ταρμαμένης δεκαετίας. Τα αποτελέσματα φυσικά ήταν τραγελαφικά, γιατί η πολιτική μπορεί να ανεχθεί τις τηλεοπτικές της αναπαραστάσεις, όχι όμως και την «τηλεοπτικοποίηση» της. Τουλάχιστον, μέχρι πριν από μερικά χρόνια.

Τώρα, το Borgen περνάει δεύτερη νεότητα, καθώς εξαγοράστηκε από το Netflix και ξαναμπήκε και στα ελληνικά νοικοκυριά, έτσι, για να θυμίσει σε όσους-ες είδαν «διέξοδο» εκεί, πόσο σκληρή είναι η πραγματικότητα. Μάλιστα, ετοιμάζεται για τέταρτη σεζόν το 2022.

Θα κάνει άραγε και η σειρά την... αυτοκριτική της;

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Η HIGHWAY 61 ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

55 χρόνια από ένα μουσικό θαύμα

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Η προτελευταία μέρα του Αυγούστου του 1965 έμελλε να είναι σημαδιακή για την ιστορία της μουσικής.

Ο Μπομπ Ντίλαν κυκλοφόρησε τον έκτο δίσκο του τότε, στον οποίο περιλαμβάνονταν το «καλύτερο κομμάτι του ροκενρόλ», το Like a Rolling Stone.

Όταν τα δημιουργικά πράγματα φτάνουν σε αυτό το σημείο, στο Like a Rolling Stone δηλαδή και γίνονται τόσο επιδραστικά, ξαφνικά, οι επέτειοι, οι δομές, τα επακόλουθα του γεγονότος αποκτούν πολύ μικρότερη σημασία.

Ας μείνουμε σε αυτό: ότι 55 χρόνια μετά, ακόμα και με καλύτερες συνθέσεις και στίχους γραμμένα, το LaRS παραμένει πιο καθηλωτικό και συμβολικό από ο,τιδήποτε άλλο.

Ο τίτλος προήλθε από ένα δρόμο, ο οποίος ξεκινούσε από τη Μινεσότα, περνούσε από το Ντουλούθ, την πόλη όπου γεννήθηκε ο Ντίλαν και έφτανε μέ-

χρι τον Μισσισιππί. Κάτι σαν να βγάλει ένας τρικαλινός πχ το δίσκο του «E65»...

Και όμως, τα πρώτα συναισθήματα ήταν ανάμικτα. Ο Ντίλαν, για να γράψει το δίσκο, είχε προσλάβει αποκλειστικά «ροκ μουσικούς», αντίθετα με το φολκ στυλ που τον είχε κάνει γνωστό ήδη. Ανάμεσά τους, ήταν και ένας πραγματικός μουσικός ογκόλιθος, ο κιθαρίστας Μάικ Μπλούμφιλντ, ο «λευκός Χέντριξ» που χάθηκε πρόωρα.

Απογοητευμένος με το υλικό του ήταν και ο ίδιος ο Ντίλαν. Όντας σε φάση άρνησης, κάθισε και έγραψε 20 σελίδες στίχους, από τους οποίους ξεχώρισε σε τέσσερα κομμάτια και ένα ρεφρέν. Ένας νεαρός, 21 ετών τότε, ο Αλ Κούπερ, τον οποίο είχε φωνάξει στο στούντιο «για να δει τι γίνεται» ένας άλλος μουσικός του Ντίλαν, ο Πωλ Γκρίφιν, έκασε για πρώτη φορά στη ζωή του σε ηλεκτρικό πιάνο. Αυτοσχεδίασε και τα υπόλοιπα ήταν ιστορία: Like a Rolling Stone...

Το Highway 61 όμως ήταν σημαδιακό και για την ίδια την πορεία του Ντίλαν. Στις 25 Ιουλίου, ένα μήνα πριν την κυκλοφορία, είχε παίξει στο Newport

Folk Festival, όπου το κοινό τον είχε τραμπουκίσει σε ανώτερο βαθμό. Αμέσως μετά, ο Ντίλαν μπήκε στο στούντιο και μέσα σε 6 μέρες, έγραψε το δίσκο. Το Like a Rolling Stone παραμένει στο νούμερο 1 της λίστας των 500 καλύτερων τραγουδιών του (περιοδικού) Rolling Stone, το οποίο ιδρύθηκε δύο χρόνια αργότερα και πήρε το όνομά του, κατά το ήμισυ, από το κομμάτι.

Εκτός από αυτό όμως, ο δίσκος είχε τουλάχιστον άλλα τρία τρομερά κομμάτια: Το From a Buick 6, το Desolation Row και το Ballad of a Thin Man. Το τελευταίο, γνωστό επίσης και ως «Mr Jones», παραμένει ένα από τα πιο παράξενα και χαρακτηριστικά κομμάτια του Ντίλαν.

Στο εξώφυλλο, ο Ντίλαν φωτογραφίζεται από τον Ντάνιελ Κρέιμερ, καθισμένο στο σκαλοπάτι έξω από το σπίτι του μάνατζέρ του στη Νέα Υόρκη, Πίσω του, είναι όρθιος ο Μπομπ Νιούγουιρθ, κρατώντας στο χέρι του μια Nikon SP, σε μια ακόμα καθημερινή και ταυτόχρονα, σουρεαλιστική, πόζα, από τα εξώφυλλα του Ντίλαν.

Μερικά μαθηματικά στοιχεία για τον Covid-19

[ΤΟΥ **TIM HARFORD** (*)]

Tο πρώτο κύμα της πανδημίας πέρασε στη Βρετανία και όλοι προσπαθούμε να σκεφτούμε τι θα κάνουμε στη συνέχεια. Μια φίλη ακύρωσε τα σχέδιά της να δει την οικογένειά της στην Ελλάδα, φοβούμενη να αντιμετωπίσει τα αεροδρόμια. Ένας άλλος φίλος ήταν αποφασισμένος να πάει την Παρασκευή το βράδυ για πίτσα σε μια παμπ με πολυκοσμία, λέγοντας ότι δεν αντέχει άλλο την υστερία με τον ιό.

Οι κίνδυνοι προσβολής από τον ιό ποικίλλουν πάρα πολύ από την ηλικία των εννιά ετών μέχρι τα ενενήντα. Ποικίλλουν όμως και οι τρόποι αντιμετώπισης αυτού του κινδύνου. Άλλοι είναι τρομοκρατημένοι κι άλλοι γελούν – πληρώνοντας συχνά ένα τραγικό τίμημα.

«Αυτό που θέλω είναι έναν οδηγό επιβίωσης στην εποχή του Covid», λέει ένας άλλος φίλος. Είναι στις αρχές της εβδομής δεκαετίας της ζωής του. Έχει βγει ελάχιστα από το σπίτι του από τον Μάρτιο, πρώτον επειδή το σπίτι του είναι μεγάλο, δεύτερον επειδή φοβάται το μετρό. Αναγνωρίζει όμως ότι το ένστικτό του μπορεί να είναι λάθος.

Τι μας λένε λοιπόν τα στοιχεία για τους κινδύνους εξόδου από μια αυτοεπιβληθείσα απομόνωση; Αυτό εξαρτάται από το πού μένεις – για πολλούς λόγους. Είναι προφανές ότι ο ιός είναι πιο διαδεδομένος σε ορισμένα μέρη απ'ό,τι σε άλλα. Η Γερμανία, η Ιταλία και η Βρετανία έχουν από 1.000 νέα επιβεβαιωμένα κρούσματα η καθεμιά την ημέρα. Στις ΗΠΑ είναι πάνω από 40.000 – κάτι που κατ' άτομο ισοδυναμεί σε οκταπλάσιο αριθμό. Στη Νέα Ζηλανδία, πάλι, τα νέα κρούσματα είναι ελάχιστα. Μπορεί λοιπόν κανείς να αισθάνεται πιο χαλαρά στο Ουέλινγκτον απ'ό,τι στην Ουάσινγκτον.

Τα στοιχεία ποικίλλουν όμως και ως προς την ποιότητά τους. Στη Σιγκαπούρη, τη Νότια Κορέα ή τη Νέα Ζηλανδία, η υπάρχουσα πληροφόρηση βοηθά τους πολίτες να καταλάβουν αν βρίσκονται σε περιοχή υψηλού κινδύνου. Οι ΗΠΑ, αντίθετα, πάσχουν από μια «κρίση στοιχείων». Οι αριθμοί είτε έρχονται υπερβολικά αργά είτε καθόλου. Η Βρετανία βρίσκεται κάπου στη μέση. Υπάρχουν κάποια στοιχεία για διάφορες περιοχές, η πιο αξιόπιστη πληροφόρηση όμως αφορά το σύνολο της επικράτειας. Και αυτή δείχνει ότι το ποσοστό νέων ημερήσιων μολύνσεων στην Αγγλία, επιβεβαιωμένων ή μη, κυμαίνεται από

Οι κίνδυνοι προσβολής από τον ιό ποικίλλουν πάρα πολύ από την ηλικία των εννιά ετών μέχρι τα ενενήντα. Ποικίλλουν όμως και οι τρόποι αντιμετώπισης αυτού του κινδύνου. Άλλοι είναι τρομοκρατημένοι κι άλλοι γελούν – πληρώνοντας συχνά ένα τραγικό τίμημα.

22 ως 76 ανά εκατομμύριο, με πιθανότερο αριθμό το 44.

Ο κάτοικος της Αγγλίας έχει λοιπόν κάθε μέρα 44 πιθανότητες στο εκατομμύριο να προσβληθεί. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι πιθανότητες αυτές είναι δέκα φορές περισσότερες. Στη Νότια Κορέα, παρά την έξαρση των τελευταίων ημερών, ο κίνδυνος προσβολής είναι 1-2 ανά εκατομμύριο την ημέρα.

Τα στοιχεία αυτά αφορούν τόσο τους ανθρώπους που παίρνουν τις μέγιστες προφυλάξεις όσο κι εκείνους που ασκούν εκτεθειμένα επαγγέλματα ή πηγαίνουν συχνά σε πάρτι. Παρ'όλα αυτά, το κλάσμα 44 στο εκατομμύριο δίνει μια εικόνα για τις πιθανότητες που έχει κάποιος καθημερινά να προσβληθεί στη Βρετανία. Ο ιός, κατά συνέπεια, είναι επικίνδυνος, αλλά δεν ισοδυναμεί με θανατική ποινή: για κάποιον που έχει πατήσει πρόσφατα τα 60, οι πιθανότητες θανάτου, εφόσον προσβληθεί, είναι γύρω στο 1%. Τα μακρά συμπτώματα επηρεάζουν επίσης το 1% του πληθυσμού. Το 2% στα 44 ανά εκατομμύριο είναι περίπου ένα στο εκατομμύριο.

Για τον φίλο μου, λοιπόν, ο ημερήσιος κίνδυνος θανάτου ή μακροχρόνιων συμπτωμάτων από τον Covid-10 αντιστοιχεί σε ένα στο εκατομμύριο. Ο κίνδυνος θανάτου είναι ένα στα δύο εκατομμύρια. Τα μαθηματικά αυτά στοιχεία επιβεβαιώνονται και από τους πραγματικούς αριθμούς των θανάτων.

Το να προσβληθείς από τον ιό αποτελεί λοιπόν έναν μεγάλο κίνδυνο. Το να κυκλοφορείς όμως σε μια χώρα όπου ο ιός υπάρχει, αλλά λαμβάνονται μέτρα εναντίον του, δεν είναι τόσο επικίνδυνο.

Εξαρτάται από την ηλικία σου, το φύλο σου, τη γεωγραφία, τη συμπεριφορά σου και πολλά άλλα. Κατά μέσο όρο, ο κίνδυνος είναι ανάλογος με τους κινδύνους που έχει ένα μπάνιο, το σκι ή μια βόλτα με τη μοτοσυκλέτα. Ο φίλος μου θα πρέπει να λάβει τις αποφάσεις του, όπως όλοι μας. Ο κίνδυνος όμως για τους περισσότερους κατοίκους του Ηνωμένου Βασιλείου είναι προς το παρόν μικρός. Αυτό που με ανησυχεί περισσότερο είναι η προοπτική επιστροφής του ιού. Δεν μπορούμε λοιπόν να χαλαρώσουμε, γιατί το φθινόπωρο θα βαδίζουμε σε ένα τεταμένο σχοινί.

(*) Ο Τιμ Χάρφορντ είναι αρθρογράφος των Financial Times

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ/Financial Times

